

vil tage under velvillig Overvejelse, om ikke det lod sig gøre helst at erklære denne Overkørsel for offentlig og, hvis ikke det er muligt, saa at lade det forblive ved det bestaaende, saa at Byen og dette Slagteri fremdeles faa Lov til at betale for Bevogtningen af Overkørselen.

Der er talt adskilligt om Lønforholdene ved Statsbanerne. Jeg vil paa dette Omraade tillade mig at paatale, at Statsbanerne ude ved en Grusgrav, der ligger ved Moselund Station et Par Mil fra Silkeborg, have stillet sig højst mærkeligt overfor Arbejderne der. Arbejdere fra Silkeborg havde Arbejde saavel ved selve Grustoget som i Grusgraven til en Timebetaling af 30 Øre, men saa dannedes der en Fagforening ude ved Moselund Station, og dennes Medlemmer henvendte sig til Kammeraterne i Silkeborg og sagde, at de fandt det rimeligt, at de fik Arbejdet ude i selve Grusgraven, da denne laa hos dem. Det, indrømmede Kammeraterne i Silkeborg, var meget rimeligt, og den nydannede Fagforenings Arbejdere henvendte sig da til den paagældende Overbanemester med Forespørgsel, om de ikke kunde blive antagne ved dette Arbejde. Saa skete der imidlertid det mærkelige, at medens Arbejderne fra Silkeborg fik 30 Øre i Timen for dette Arbejde, vilde man kun give de Landarbejdere, som meldte sig dertil, 25 Øre i Timen. Jeg synes, det er en ejendommelighed Maade at vise sin Kærlighed paa overfor Landarbejderne, man under dem ikke den samme Timeløn, som man giver Byarbejderne for det samme Arbejde. Der blev saa ført forskellige Forhandlinger med de lokale Baneautoriteter om denne Sag, men det var ikke muligt for Arbejderne ved Moselund Station at komme ind i dette Arbejde, hvis de ikke vilde gaa ned til 25 Øre i Timen. Det blev da efter en Konference besluttet, at Arbejderne i Silkeborg skulde trække sig tilbage til Fordel for deres Kammerater derude. Disse gik ind paa 25 Øre i Timen, men stillede straks Andragende om at faa 30 Øre. Man mente, at naar dette kom de højeste Autoriteter for Øre, vilde disse ikke billige, at man saaledes klassificerede de forskellige Arbejdere. Det viste sig dog af det Svar, som kom, at man ikke vilde give disse Arbejdere mere end 25 Øre i Timen, og da fortsat Forhandling paa dette Omraade ikke førte til noget Resultat, blev Arbejdet nedlagt. Denne Arbejdsnedlæggelse har nu strakt sig over et Aar. Jeg vilde finde det rimeligt, at man fra Statsbanernes Side stiller sig ens overfor de

forskellige Arbejdere, at man ikke paa den Maade søger at klassificere Arbejderne fra By og Land efter forskellig Timebetaling for det samme Arbejde. At en privat Arbejdsgiver har det samme Syn paa denne Sag som jeg, har man i disse Dage kunnet erfare, idet en privat Entreprenør har overtaget Arbejdet i Moselund. Han sagde: Det er mig komplet ligegyldigt, enten Arbejderne ere fra Silkeborg eller Moselund. Naar de blot udføre det Arbejde, jeg sætter dem til, giver jeg dem selvfølgelig alle samme Timebetaling. Og nu faa Arbejderne saavel fra Moselund som fra Silkeborg hos denne private Entreprenør, som har taget Arbejdet i Entreprise, 30 Øre pr. Time. Det forekommer mig, at Statsbanerne passende kunde stille sig paa et lignende Standpunkt.

Dette lille Træk viser, at Socialdemokraterne og Byarbejderne, de fagordnede Arbejdere i Byerne ikke ere bange for at bringe Ofre overfor de daarligere stillede Arbejdere ude paa Landet, men at de ere villige til at trække sig tilbage, skønt de havde en Timeløn af 30 Øre i Timen, blot for at faa deres Kammerater paa Landet ind, ganske vist til en mindre Timeløn, men i Haab om, at naar de kom ind, skulde det lykkes dem at faa den samme Timeløn som Byarbejderne. Man ser her et lille praktisk Bevis for, at det ikke holder Stik, hvad der fra anden Side ofte bliver sagt, at vi Socialdemokrater spekulere kun paa Agitation mellem Landarbejderne og Husmændene, men at vi ikke ere til Sinds virkelig at ofre noget for disse Folk, naar de trænge til vor Støtte.

Med disse Betragtninger skal jeg slutte, idet jeg som sagt henstiller til den højtærede Trafikminister at tage disse Forhold under Overvejelse, ligesom jeg ogsaa vil haabe, at den højtærede Landbrugsminister vil stille sig velvilligt overfor de Krav, som ville fremkomme fra Skovarbejderne.

Frederiksen: Det er i de sidste Aaringer blevet saaledes, at de forskellige Rigsdagsmænd under Finanslovens første Behandling frendrage de Ting paa Finanslovsforslaget, som de have særlig Interesse for. De frendrage disse Ting med Tak, naar det er noget, som gavner deres Kredt, eller det er andre Ting, som ligge dem paa Sinde, ligesom det ogsaa er blevet almindeligt, at man frendrager en Kritik af de Ting, hvormed man ikke er tilfreds, og at man, efter at have fremsat sin Kritik, gør en Henstilling til vedkommende Minister og Finansudvalget om at faa ændret